

บทคัดย่องานวิจัย

ประสิทธิผลของโปรแกรมฟื้นฟูความสามารถในการต่อสู้คดีรายบุคคลต่อ ความสามารถในการต่อสู้คดีของผู้ป่วยนิติจิตเวช

อุทยา นาคเจริญ, พย.ด., และ ภาวินี บุตรแสน, พย.ม.
สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมฟื้นฟูความสามารถในการต่อสู้คดีรายบุคคลต่อความสามารถในการต่อสู้คดีของผู้ป่วยนิติจิตเวช

วัสดุและวิธีการ: การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (quasi-experimental research) กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ป่วยนิติจิตเวชที่ถูกนำตัวส่งมารับการประเมินทางนิติจิตเวชตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 14 จำนวน 20 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามคุณสมบัติที่กำหนดโดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมจำนวนเท่าๆ กันโดยวิธีจับฉลาก สำหรับกลุ่มทดลองได้รับการฟื้นฟูความสามารถในการต่อสู้คดีตามโปรแกรม จำนวน 4 ครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการปฏิบัติกิจกรรม ตามปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบบันทึกข้อมูลทั่วไป โปรแกรมฟื้นฟูความสามารถในการต่อสู้คดีรายบุคคลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดความสามารถในการต่อสู้คดีของ Dusky ร่วมกับการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และแบบประเมินความสามารถในการต่อสู้คดีที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ Independent t-test และสถิติ Pair t-test

ผล: พบว่า ภายหลังจากทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการต่อสู้คดีสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) และมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการต่อสู้คดีสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

สรุป: ควรตระหนักและให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูความสามารถในการต่อสู้คดีของผู้ป่วยนิติจิตเวช โดยจัดอบรมให้ความรู้และสนับสนุนให้นำโปรแกรมฟื้นฟูความสามารถในการต่อสู้คดีรายบุคคลไปใช้ในการฟื้นฟูความสามารถของผู้ป่วยนิติจิตเวชให้ไปต่อสู้คดีได้เร็วยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: ความสามารถในการต่อสู้คดี ผู้ป่วยนิติจิตเวช

ติดต่อผู้นิพนธ์ e-mail: utayaa@yahoo.com

Effectiveness of the Galya Individualized Competency Restoration Program (Galya-ICRP) on Competency to Stand Trial in Forensic Psychiatric Patients

*Utaya Nakcharoen, Ph.D., and Phawinee Butsaen, M.N.S.
Galya Rajanagarindra Institute*

Abstract

Object: To study the Galya Individualized Competency Restoration Program (Galya-ICRP) on competency to stand trial in forensic psychiatric patients.

Materials and methods: The sample of this study consisted of 20 forensic psychiatric patients who were under criminal procedure code section 14 and sent for mental examination and competency to stand trial evaluation at the forensic psychiatric institution. The participants were drawn into two equal groups, experimental and control groups. The experimental group received four sessions of the Galya-ICRP. The control group received the conventional care as usual. The instruments used in this study including the demographic data form and the Galya-ICRP which were developed by the researchers and the Galya-ICRP was developed by researchers. The Independent t-test and Pair t-test were used for data analyses.

Results: The results showed that after the completion of the four sessions of program, the experimental group had the mean scores of the competency to stand trial significantly after receiving program higher than before receiving the program ($p < 0.05$). In addition, the experimental group had the mean scores of the competency to stand trial significantly higher than those of the control group ($p < 0.05$).

Conclusions: Enhancing the competency to stand trial among forensic psychiatric patients who were found incompetent to stand trial is essential. The Galya-ICRP should be implemented as the legal rehabilitation standard of practice in the forensic psychiatric inpatient setting.

Keywords: competency to stand trial, forensic psychiatric patient

Corresponding author e-mail: utayaa@yahoo.com

การพัฒนากระบวนการดูแลผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มเสี่ยงในชุมชน (SMI - V) รูปแบบพี่เลี้ยงทีมกัลยาณมิตร

สุดสาคร จำมัน*
สถาบันกัลยาณราชนครินทร์

วัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาคุณภาพงานบริการและการติดตามผู้ป่วยโรคจิตเวชเรื้อรังกลุ่มเสี่ยงในชุมชน ให้มีประสิทธิภาพ 2) เพื่อลดอุบัติการณ์ความเสี่ยง

วัสดุและวิธีการ จากสถานการณ์พบว่าส่วนใหญ่เมื่อผู้ป่วยกลับบ้านแล้วอาการทางจิตกำเริบ เนื่องจากปัจจัยต่างๆ เช่น ขาดการรักษาต่อเนื่อง ขาดผู้ดูแล และใช้สารเสพติดร่วมด้วย ก่อให้เกิดพฤติกรรมรุนแรงได้ ส่งผลกระทบต่อตัวผู้ป่วย ต่อผู้ดูแลและชุมชน รวมถึงระบบการดูแลต่อเนื่องยังขาดฐานข้อมูลที่ครอบคลุม ขาดความเชื่อมโยงการส่งต่อข้อมูลระหว่างโรงพยาบาล ในการติดตามดูแลผู้ป่วยดังกล่าวจึงดำเนินการในรูปแบบการเป็นพี่เลี้ยง การให้การปรึกษา ระบบการส่งต่อ การเยี่ยมบ้านพร้อมด้วยทีมสหวิชาชีพ โดยการให้ความรู้เรื่องโรคจิตเภท การรักษา การสังเกตอาการเตือน และการบันทึกข้อมูลในโปรแกรม “Care Transitions ”

ผล

ผู้ป่วยได้รับการดูแลติดตามต่อเนื่องตามระยะเวลาที่กำหนด จำนวน 503 ราย ได้รับการดูแลติดตาม 450 ราย คิดเป็นร้อยละ 89.50 ที่เหลือไม่สามารถติดตามผู้ป่วยได้เนื่องจากย้ายบ้าน ญาติไม่ทราบว่าเป็นใคร บางรายเป็นประชากรแฝง และลดอาการกำเริบเนื่องจากได้รับการส่งต่อเข้ารับการรักษา ก่อน จำนวน 7 ราย รับบริการจิตเวชฉุกเฉิน แต่ไม่ได้รับไว้ จำนวน 6 ราย รับไว้เพื่อการฟื้นฟู 2 ราย

สรุป บุคลากรที่ปฏิบัติงานมีทักษะ มีความมั่นใจ และพึงพอใจคิดเป็นร้อยละ 94 มีการนำฐานข้อมูลมาใช้ในการติดตามดูแลและมีส่งต่อผู้ป่วยให้ได้รับการรักษา

คำสำคัญ ผู้ป่วยจิตเวชกลุ่มเสี่ยงในชุมชน การดูแลติดตามต่อเนื่อง

*พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ สถาบันกัลยาณราชนครินทร์

ประเมินผลการรับรู้ ความรู้ และความเข้าใจของบุคลากรต่อทิศทางการดำเนินงาน ของสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

เบ็ญจมาศ พฤตมรา
สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

บทคัดย่อ

การศึกษาคั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลการรับรู้ ความรู้ ความเข้าใจของบุคลากรต่อ
ทิศทางการดำเนินงานของสถาบันฯ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของผลการประเมินการรับรู้ ความรู้ และ
ความเข้าใจด้านต่าง ๆ และนำผลประเมินมาปรับปรุงแนวทางการสื่อสารทิศทางการดำเนินงานของสถาบันฯ
ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การศึกษานี้เป็นการวิจัยแบบสำรวจ กลุ่มตัวอย่าง คือ บุคลากรของสถาบันฯ
ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับตัวชี้วัด งานยุทธศาสตร์ และแผนปฏิบัติการ จำนวน 107 คน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
แบบเฉพาะเจาะจง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ใช้สถิติเชิงอนุมาน
เพื่อทดสอบสมมติฐานหาค่าความสัมพันธ์และความแตกต่างของตัวแปรมากกว่า 1 กลุ่ม โดยใช้ค่าสถิติ T-Test
และ F-Test

ผลการวิจัย พบว่า บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจฯ ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ร้อยละ 96.30 มีความรู้
มากที่สุดเรื่องนโยบายการพัฒนางานของสถาบันฯ ช่องทางที่รับรู้มากที่สุดคือทราบจากผู้บังคับบัญชาโดยตรง
ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ ประเภทบุคลากร ระยะเวลาที่ปฏิบัติงานที่แตกต่างกัน มีผลต่อความรู้
ไม่แตกต่างกัน ส่วนระดับการศึกษาและลักษณะงานที่รับผิดชอบที่แตกต่างกัน มีผลต่อความรู้ที่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีผลต่อความรู้แตกต่างกับ
ระดับสูงกว่าปริญญาโท ระดับปริญญาตรีมีผลต่อความรู้แตกต่างกับปริญญาโท และระดับปริญญาตรีมีผลต่อ
ความรู้แตกต่างกับระดับสูงกว่าปริญญาโท ด้านลักษณะงานที่รับผิดชอบแตกต่างกันมีผลต่อความรู้แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้รับผิดชอบแผนงาน/โครงการมีความรู้มากกว่าผู้ปฏิบัติงาน

สรุปผลประเมินนำมาปรับปรุงและพัฒนากระบวนการสื่อสารในสถาบันฯ ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

คำสำคัญ ความรู้ความเข้าใจ ประเมินการรับรู้

ประสบการณ์ทางด้านจิตใจและกระบวนการเยียวยาด้วยตนเองของเหยื่อ
อาชญากรรมในคดีความผิดต่อชีวิตที่มีผู้ป่วยจิตเวชเป็นผู้ต้องหา
Psychological experience and self-healing process for victims of
crime cases that are conducted by psychiatric patients

นางลัดดา จีระกุล
นางยุวดี มณีสอดแสง
นางสาวรุ่งฟ้า แสงพรหมชาติ
สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ : ศึกษาประสบการณ์ด้านจิตใจและการเยียวยาตนเองของเหยื่อในคดีฆาตกรรมที่ผู้ป่วยจิตเวชเป็นผู้ต้องหา

วิธีดำเนินการวิจัย : วิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์นิยม เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกตอย่างมีส่วนร่วม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์เชิงลึก กลุ่มตัวอย่าง คือเหยื่อที่รอดชีวิตหรือผู้สูญเสียในคดีฆาตกรรมที่มีผู้ป่วยจิตเวชเป็นผู้ต้องหา จำนวน 10 คน ที่สมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัย

ผลการศึกษา : พบว่าเป็นเหยื่อที่รอดชีวิต 5 คน อายุเฉลี่ย 49.6 ปี กลุ่มผู้สูญเสียจำนวน 5 คน มีอายุเฉลี่ย 38.2 ปี ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงและเป็นบุคคลในครอบครัว ทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ ผลมีดังนี้

1. ความทุกข์ที่ถ้าโถมปฏิบัติการทางจิตใจที่เกิดขึ้น : มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย-จิตใจอย่างรวดเร็ว จนเกิดความเครียดอย่างต่อเนื่อง เช่น โกรธแค้น หวาดกลัว ฝันร้าย ซึมเศร้า รู้สึกเหมือนตนเองยังอยู่ในเหตุการณ์นั้นซ้ำๆ ยังจำภาพเหตุการณ์นั้นได้ ไม่อยากเข้าใกล้สถานที่เกิดเหตุ ย้ายที่อยู่ หวาดระแวงว่าตนเองจะไม่ปลอดภัย

2. ผลกระทบระยะยาว: มีเหยื่อ 1 ราย ที่มีความพิการไม่สามารถกลับไปประกอบอาชีพได้ เหยื่อ 1 ราย มีความผิดปกติทางจิต เหยื่อ 3 ราย เกิดภาวะ PTSD ในส่วนของผู้สูญเสียพบว่า 2 รายมีภาวะซึมเศร้า และอีก 3 รายสามารถดูแลตนเองได้

3. การเยียวยา :

3.1 การใช้กระบวนการคิด : มองว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน การทำใจยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้น การมองเรื่องเป้าหมายชีวิตในอนาคต การเดินหน้าทำงานเพื่อคนที่เหลืออยู่

3.2 ศาสนาคือแหล่งพักพิงทางใจ : คิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องของเวรกรรม จากนั้นมองเรื่องของการให้อภัย การอโหสิกรรมตามมา

3.3 ชุมชนกับการช่วยเหลือเยียวยา : เหยื่อที่ได้รับการดูแลจากคนในชุมชน หรือชุมชนมีกระบวนการในการเจรจาไกล่เกลี่ยภายหลังจากเกิดเหตุการณ์รุนแรงทันที พบว่าเหยื่อจะมีปฏิบัติการทางด้านจิตใจลดลงกว่าเหยื่อที่อยู่ในชุมชนที่ไม่มีกระบวนการเจรจาไกล่เกลี่ย

3.4 เหยื่อ 5 รายได้รับการช่วยเหลือด้านจิตใจจากหน่วยงานรัฐ